

ГЛАВА 1

В Ню Йорк всеки уикенд дава възможност да живееш като във филм. Питиета на покрив в сянката от силуетите на сградите, направени сякаш по поръчка, блестящи специално заради онази силно обработена снимка, която се каниш да публикуваш. Вечери, на които седиш до знаменитост, която не докосва храната си и шумно обсъжда клюка за филмова звезда, с което може да те накара да се задавиш с коктейла си от джин и тоник. Парти с наркотици, които приличат на бонбони, разпръснати по мраморна маса в пентхаус, в който има задни стаички за персонала и зала за пилатес, голяма колкото едностайния ти апартамент.

Освен, разбира се, ако не си като мен и перфектната ти петъчна вечер не изглежда толкова като да се мотаеш покрай масите в „Марки“, а по-скоро като да гледаш „Нетфликс“, облечена с някоя размъкната блуза, която някога е принадлежала на бившето гадже на съквартирантката ти от колежа. Блуза, която може да си откраднала в един от моментите си на слабост, защото си копняла за мъжа, както за седмичната кутия сладолед, от която се *кълнеш*, че ще си вземеш само няколко лъжички, искрено вярвайки в самоконтрола си, чак докато лъжицата не се удари в картоненото дъно.

– Съжалявам!

Поемам си дъх, сякаш са ме ударили в корема, защото ня-

какво момиче, което носи обувки с тънък ток с размерите на игла за плетене, току-що ме настъпи.

Мъдрецът ми беше изваден без упойка от студент по дентална медицина, на който майка ми определено не трябваше да се доверява.

Това боли повече.

Точно когато обмислям да избълвам поредица ругатни и се чудя дали е възможно да повдигна обвинение срещу висок ток, една нежна ръка се отпуска върху рамото ми.

Пенелъпи, най-добрата ми приятелка и съквартирантка от колежа със страхотен вкус за мъже, но с не толкова добра представа за хубава вечер, въздъхва, поглеждайки към мен със състрадателния поглед на почти професионална купонджийка, взираща се в новачка.

– Затова не се ходи на клуб с обувки с отворени пръсти, Ел.

Поемайки си дълбоко дъх, докато пръстът на крака ми пулсира като сърце насред сърдечен арест, казвам:

– Нямам други обувки на токчета. И никога не съм ходила на клуб.

Пенелъпи се взира в мен цели десет секунди, преди да се намръщи.

– Да знаеш, че не мога да реша кое от тези твърдения е по-трагично.

Поглеждам я.

– Тук сме почти от два часа. Скоро ще се превърна в тиква. Имаш още петнайсет минути.

Единственият начин да позволя на Пенелъпи да ме отмъкне от удобството на меката ми завивка бе обещанието, че ще бъдем тук най-много час и че ще си вземем пържени картопки от местенцето зад ъгъла, където ги продават само след полунощ. Освен това тази вечер трябваше да бъде по-спокойна. Някакво важно бизнес списание бе наело клуба, за да отпразнуват компаниите, които са влезли в списъка им със „следващите големи находки“. Пенелъпи се опитва да създаде контакти с някого от „Атомик“ – компанията, която оглавява списъка.

Технически погледнато е служебно излизане.

– Хубаво, хубаво. – Хваща ръката ми и я слага на ръба на бара като капитан, който връзва лодка за пристанището.

Мраморът е толкова лепкав, колкото можете да си представите. – Стой тук – нарежда тя. След това безпроблемно се слива с тълпата с лекотата на някой, който е запомнил наизуст лабиринтите на тъмното, потно, лепкаво подземие на Ню Йорк.

Не слушам. До мен има двойка, която се натиска толкова сериозно, че се чудя дали дрехите им няма да се запалят от триенето, ескалирайки в същински полов акт. И дали това би било сметнато за странно на място като това. Опитвам се да се смаля възможно най-много, докато в същото време предпазвам тялото си, с плътно прибрани лакти, преди да се гмурна с главата напред сред навалищата в отчаян опит да открия тоалетната, за да инспектирам нанесените по крака ми щети.

Със скоростта, с която тълпата ме засмуква, също толкова бързо ме и изплюва в далечен, по-тих ъгъл на клуба.

По-тих... но не много по-празен.

Пред единствената тоалетна се вие опашка.

Единствена. Намръщвам се. Със сигурност подобен клуб има повече от една.

Откривам охранител, който стои до стената, оглеждайки клуба със старанието на агент от Тайните служби.

– Ъ, извинете? – Сръчквам ръка, която е по-широка от главата ми. Нужни са три сръчквания, за да може гигантът изобщо да отрази присъствието ми. Когато го прави, очите му се присвиват, оглеждайки ме така, сякаш съм в нарушение на някое клубно правило.

Клубовете имат ли правила? Дали наруших някое като го заговорих?

Преглъщам.

– Само... само една ли има? – питам, сочейки към тоалетната.

Той изсумтява и кимва, а аз схващам намека, когато трябва да се разкарам от някого, така че се отдръпвам обратно към опашката. След пет минути, когато не е помръднала изобщо, решавам да използвам фенерчето на телефона си, за да си огледам пръста на крака.

Добре е. Което всъщност говори много, понеже очаквах да има дупка или поне счупен нокът. Доволна от това, че все още

разполагам с всичките си пръсти, въздъхвам и поглеждам колко е часа. Осем минути. Пенелъпи има осем минути.

– Забавляваш ли се?

Гласът идва от толкова високо над мен, че съм принудена да погледна нагоре – и нагоре, и нагоре, – за да видя източника. Още един охранител. По-висок от другия, също облечен изцяло в черно.

Примигвам. Има ли правило да се забавлявам? Вътрешно завъртам очи сама на себе си.

Не бъди глупава, Ел.

Макар че... може би не е толкова глупава. Мога да си представя ексклузивни клубове като този, с дълга цяла пресечка опашка от групички великолепни хора, които чакат в дъжда, за да влязат, да изритат някого навън, само защото *изглежда*, че не се забавлява. Не биха искали някой мърморко да развали настроението, нали? Може би от списанието са дали строго нареждане атмосферата да се поддържа приятна за всички предприемачи на четиресет или петдесет години, изпълващи дансинга и криещи брачните си халки в джобовете.

Вътрешно свивам рамене. На кого му пука? Така или иначе си тръгвам – хвърлям поглед на телефона си – след седем минути.

Така че казвам истината.

– Не.

Той повдига вежда. Хвърля поглед към клуба, после към мен, изглеждайки искрено объркан.

– Не?

Приличам ли на човек, който намира всичко това – лепкавия от алкохол под, дългата ми коса да е мокра, задето случайно се натопи в нечие питие, спускащата се по средата на гърдите ми пот от навалищата – за *забавно*?

Интересно. Представата, че успях да се слея с тази тъпла, е малко... вълнуваща? Този напълно чужд, див...

Охранителят все още ми се мръщи.

Въздъхвам.

– Виж, ако ще ме изритваш навън, просто го направи. Спестя си осъждането.

Смръщването му се засилва.

– Да те изритам навън ли?

– Да. – Посочвам го от горе до долу. – Не си ли охранител?

– Мислиш, че работя тук?

Сега е мой ред да се намръщя.

– Не работиш ли?

В очите му блесва нещо. Вълнение, може би. Навежда се толкова близо, че мога да усетя ментата в дъха му.

– Какво ме издаде?

Какво, да не е някакъв таен вид охрана? Да е трябвало да се слее с тълпата?

Леле, клубовете са странни.

Свивам рамене малко надут, влизайки още повече в ролята си на купонджийка от Ню Йорк, от типа двацет и пет годишна, която говори с типове в тъмни ъгълчета на клубовете.

– Е, огромен си, като за начало.

Той, изглежда, се сепва от думата „огромен“. Завъртам очи.

– По-висок си от мен с трийсет сантиметра. А съм на *токчетата*. И... – Посочвам към ръцете му и забелязвам, че се вирам. Раменете му са толкова широки, че изглеждат като канари. А ръцете му – *ръцете* му се издуват в... Прочиствам гърло. – И дрехите ти. Всичко е черно.

Той кимва бавно, обмисляйки.

– Ако се очаква да си дискретен, трябва по-добре да се слееш с хората – казвам самоуверено. Сега наистина играя ролята на някой друг. Някой, който казва на напълно непознат как да си върши работата.

Устните му се извиват в усмивка. Навежда се още повече, докато устата му не се озовава почти до ухото ми.

– Е, между нас да си остане, но това е последната ми вечер.

– Така ли?

Той кима.

– И *ти* също може да си по-дискретна.

Веждите ми се сключват.

– С кое?

Той повдига рамене.

– Всички знаят онзи тип жени, които идват тук, в този клуб, в нощи като тази. Които се въртят около тоалетната, където е тихо... Които идват да купонясват с наивни технологични милионери.

Вече съм искрено объркана. И странно заинтригувана. За каква ме мисли?

Той продължава.

– Които носят подобни обувки на висок ток – погледът му обхожда краката ми – и подобна пола. – Очите му продължават нагоре по тялото ми и сякаш хвърлят пламъци.

В стомаха ми се събира топлина. Изпила съм две питиета – които със същия успех можеше да бъдат и пет, като се има предвид, че най-силното, което обикновено пия, е камбучата на Пенелъпи, – а вниманието е още по-опияняващо. Колко ли време мина, откакто някой ме е поглеждал така? Колко ли време мина, откакто съм обличала толкова къса пола, че да съм на едно погрешно движение от това бельото ми да лъсне?

Има още една причина да се съглася да изляза с Пенелъпи. Това е последната ми вечер в Ню Йорк. Утре ще бъда в другия край на страната. За постоянно.

Затова се съгласих да облека този тоалет, да бъда навън след полунощ, да имам последна възможност за свой филмов момент.

Очите му се задържат върху гърдите ми, преди най-накрая да открият моите. А аз едва не падам от опасните си точета заради силата на погледа му. Чисто желание.

Сякаш той също гледа последната си възможност за филмов момент.

Не съм сигурна кой помръдна пръв, но преди да се усетя, вече сме на стълбището. А аз съм притисната към стената. И двамата дишаме твърде забързано, вратът ми е извит нагоре, неговият – надолу.

Това не съм аз, а той е *непознат*, но е най-близкото до филмов момент, което някога съм имала, така че се вкопчвам в него и в лицето му, и изведнъж устните му са върху моите.

Безумно е.

Устните му са горещи срещу устата ми, врата ми, гърдите ми, а след това ме вдига с лекота, която ме оставя без дъх, и краката ми се обвиват около кръста му. Гигантските му ръце стискат дупето ми и притиска бедра в моите, а аз виждам звезди.

Едната му ръка е под блузата ми. Загрубелите върхове на

пръстите му нежно проследяват дантелата на сутиена ми, след това палецът му се плъзва отдолу, точно върху...

Отдръпвам се и сякаш съм поизтрезняла през последните няколко секунди. Или може би е заради факта, че светлината тук е по-ярка от тази в клуба.

Защото сега мога наистина да го видя и той е *перфектен*. Пронизващи зелени очи. Тъмна коса, която е малко по-дълга, така че се къдри около ушите му. Скули като страните на шлифован диамант. Вероятно един от онези модели, които работят по клубове, за да си плащат наема. Може би е последната му вечер, защото най-накрая са го наели за нещо добро.

– Какво искаш? – заявява той, а дълбокият глас ме изтръгва от мислите ми.

Все още останала без дъх, успявам да попитам:

– Какво?

Той също е задъхан, но очите му са изненадващо ясни, когато ме приковават на място. Ръката му се спуска по корема ми, мазолите драскат, карайки ме да потрепервам.

– Искам да те заведа вкъщи – казва много внимателно той, сякаш да се увери, че разбирам всяка дума, която излиза от устата му. – Какво мога да сторя, за да се случи това?

Отново оглежда тялото ми, сякаш не може да се спре. Аз също се вторачвам и виждам, че полата ми е просто лента плат около кръста ми. Ахвам и отново срещам погледа му. Очаква отговора ми, наблюдавайки ме толкова внимателно, сякаш се опитва да види през мен.

– Какво. Искаш.

Токчетата ми изтракват, когато отново стъпвам на собствените си крака и залитам. Той ме подхваща, но аз отблъсквам помощта му.

– Какво имаш предвид с това *какво искам*?

Той свива рамене.

– Всеки иска нещо. – Изглежда невъзмутим пред гнева, който се натрупва в изражението ми. – Аз искам теб. – Посочва себе си. – Достатъчен ли съм за теб? Или... има още нещо?

За момент съм шокирана от думите му. Почти ми се прииска да се изсмея.

След това побеснявам.

– Искаш да ми *платиш*?

Поглежда ме.

– Не. Не плащам за секс. Но... – въздъхва – би ли искала да те заведе на вечеря? Или на разходка с хеликоптер над града? – Изглежда напълно сериозен, когато казва: – Това искаш, нали? Затова си тук?

Примигвам. Въпреки че в общи линии описва среща, не ми харесва какво намеква. Не ми харесва, че ме обрисова като някоя, която иска от него нещо повече от добро прекарване.

Спомням си предишните му думи. За това *каква съм*. Такава, която може да бъде примамена в нечие легло заради парите.

– Значи такава е работата? Мислиш си, че можеш да си купиш нечия обич? Да изведеш жена на вечеря и да я примамиш в леглото си?

Той повдига рамене.

– Мога да купя каквото си поискам.

Виждам в червено. *За кого се мисли този тип?*

– Очевидно не можеш – казвам, след което отварям вратата със замах и тръгвам да се връщам в клуба.

Филмовият момент официално приключи.

Внезапният рев на музиката е временно обезоръжаващ. Едва не се спъвам с тези глупави, *глупави* токчета, преди една ръка да се стрелне и да ме подпре. Пенелъпи.

– Търсих те навсякъде! – възкликва тя с паникьосано лице. – Какво правеше на *стълбището*...

Вратата зад нас се отваря отново и през нея влиза мъжът, към когото допреди малко бе притисната всяка част от тялото ми.

Веждите ѝ се качват почти до линията на косата.

– ...с главния изпълнителен директор на „Атомик“?

Примигвам. Бавно се обръщам по посока на извисяващата се фигура на мъжа, когото все още мога да усетя в устата си.

– *С кого?*

Той изглежда невъзмутим. Повдига вежда.

– Това променя ли нещо?

Едва не реагирам по начин, за който със сигурност щях да съжалявам после. Но Пенелъпи хваща и двете ми ръце и успявам единствено да се приближа до лицето му и да кажа:

– Надявам се този технологичен балон да се спуска и глупавата ти стартираща компания да умре бавно и мъчително.

Тръгваме си, преди да бъдем ескортирани навън от *истин-*

ската охрана. И чак отвън, под светлините на Ню Йорк в два часа сутринта, на една пресечка от мястото с пържените картопки и достатъчно далеч от мястото, където оставих достойнството си, се обръщам към Пенелпи и казвам:

– Мисля, че този кретен ме нарече златотърсачка.

ГЛАВА 2

Две години по-късно

– **З**наеш, че в наши дни е много лесно да продадеш компания за милиарди долари. Наистина не е толкова впечатляващо.

Притискам телефона толкова плътно до ухото си, че мога да чуя как Пенелъпи въздъхва дори и през гласа от интеркома, който казва, че „*Багаж и други лични вещи не трябва да остават без надзор*“, въпреки яхналото роботизирания си куфар хлапе, което се блъсна в етажерката за книги няколко метра по-нататък и стюардесата до най-близкия гейт, мъмреща пътниците за това, че са дошли в зоната за качване преди групата им да е била повикана.

– Продължавай да си го повтаряш, Ел – каза най-накрая Пенелъпи.

Минаха години, а все още ме изпълват с ярост тези зелени очи, виращи се в мен – този път от *корицата* – на същото бизнес списание, което организира онова парти. Дори не се опитва да изглежда приятен на снимката, докато гледа втръчено фотографа, а сега и *мен*, с апатия, която подсказва, че е бил принуден да участва във фотосесията.

Отдолу стои заглавие, което ме кара да искам да разбия телефона си на мънички парченца и напълно дискредити-

ра способността ми да прокълнавам хората да потънат в забрава: „Продават „Атомик“ на „Вирион“ за 10 милиарда долара“.

– Начират го ергенът милиардер – продължава Пенелъпи, докато аз тиквам друго списание пред цялата редица, за да го закрия, и излизам от магазина на „Хъдсън Нюз“ към гейта ми. Очевидно не е получила съобщението, че и тя трябва да го мрази толкова, колкото и аз.

Когато ѝ го казвам, тя изсумтява.

– И двете сме съгласни, че е кретен. Но никога няма да го видиш отново, така че на кого му пука?

На мен ми пука, искам да кажа, но вече звуча достатъчно жалка, задето поддържам враждата толкова дълго. Той излъга за самоличността си и няколко минути се натиска с мен на стълбището, като после едва ли не ме изкара златотърсачка. Голяма работа.

Да.

Голяма. Работа.

– Може ли да говорим за нещо друго? – сопвам се аз. – Като например колко ти липсвам? Как няма да знаеш какво да правиш със себе си в Ел Ей, докато най-добрата ти приятелка е принудена да се върне сред неспирния флашмоб на Ню Йорк?

Пенелъпи се размива.

– Първо на първо, *ти* го спомена. Отново – промърморва тя, преди разумно да продължи нататък. – И да, Ел, не знам как ще оцелея без теб през следващите три месеца. Определено няма да правя неща, които ти отказваш да правиш, като да отида на плаж или на разходка край брега, или на поход, или буквално всичко, което изисква да съблечеш анцуга.

Иска ми се да бяхме на видеоразговор, за да може да види силата на сърдития ми поглед.

– Или... да се помотая с онзи готин хирург, който носи медицински екип с връзки...

Спирам наред терминала, спечелвайки си поливане с вряло кафе по ръкава от човека, който се сблъсква с мен.

– Обадил се е?

Почти мога да видя широката усмивка на Пенелъпи, мога да си представя как седи със свити до гърдите колене, на които подпира брадичка.

– Не просто се обади... появи се вкъщи. Каза, че му отнело часове да открие адреса ми.

Сърцето ми трепва и примигвам.

– И...

– Да, Ел, хареса ми. Знаеш по-добре от всеки друг, че притеснителното поведение си е наистина притеснително, само...

– ...ако не мислиш, че мъжът е привлекателен. Знаем, знаем. Както когато в „Здрач“ Едуард гледа Бела докато спи.

Когато най-накрая пристигам на гейта, някакъв мъж ме стрелва със странен поглед и аз се вторачвам в него, докато не отглежда очи.

– Добре, след това какво стана?

Пенелъпи въздъхва.

– Донесе прошуто и просеко от същия регион на Италия, от който е семейството ми – и тази информация е открил някъде онлайн – и използва собствения си комплект от скъпи ножове, за да нареже сам месото!

Трепвам.

– Добре, не го приемай погрешно, но сигурна ли си, че не е сериен убиец?

– Не е сериен убиец. Просто е отдаден.

– Ъм...

Тя цъка с език.

– Не се тревожи. Вече му направих пълна проверка в интернет. Последвах всичките му бивши гаджета с фалшивия си профил. Сложих аларма в Гугъл за името му. Разуличността му чак до прогимназията – между другото е ходил в много добра. Знаеш. Всички нормални неща.

Накланям глава и премествам телефона на другото си ухо.

– Добре, сигурна ли си, че *ти* не си сериен убиец?

Мъжът почти със сигурност не е сериен убиец и то не само защото статистически погледнато по едно и също време има само около дванайсет активни серийни убийци (благодаря ти, подкаст за истински престъпления, че ми помагаш да заспя).

Не, почти мога да гарантирам, че е *наистина добър човек*, което в Ел Ей трябва да се третира с грижа и уважение като при среща със застрашен вид. Пенелъпи има навика да привлича най-добрите мъже. Направо е необяснимо. Казва, че е

заради луничките ѝ, които я карат да изглежда по-приятелски настроена. Не знам каква е науката зад това.

Макар повечето жени с радост да биха хукнали към залеза с всеки от мъжете, с които е била Пенелъпи, тя дава на всеки само няколко месеца, преди да прекрати отношенията с него. Остава след себе си мъже с разбити сърца и никога повече не ги споменава.

Ужасна е. Веднъж скъса с един тип като му изпрати огромна курабийка с тъжно лице и отказ да отиде на сватбата на сестра му.

Но тя е най-добрата ми приятелка и бих я защитавала до края на света.

– Забавно – отвърща Пенелъпи. – Викат полета ти за качване, Ел. Пожелавам ти сексапилен съсед по седалка и минимална турбуленция!

След това затваря.

А аз съм в самолет, пътуващ към града, в който се кълнях, че никога няма да се върна.

Лятото в Ню Йорк е кошмарно. По-горещо е от родния ми град в Южна Калифорния и тази жегга се отразява от гигантски шейсетметрови огледала, които заправат слънцето право в лицето ти. В петък следобед като по часовник всички богаташи се изнасят към Хамптънс, а *наистина* богатите не се връщат преди септември, когато жегата стихва и настъпва приятна, благоуханна, практична есенна идилия.

През юни не е така.

Докато примъкна куфарите си в лобито на сградата, съм плувнала в пот. Косата ми е на клечки и полепва по лицето ми, а светлосивият ми ежедневен екип сега е тъмносив от потта.

Портиерът прави всичко по силите си да не трепне.

– О, да. *Ел*. Очаквах ви. Нека взема тези.

Преди да успея да настоя с половин уста, че мога да ги пренеса сама, всичките ми вещи са натоварени на количка за багаж и отнесени, заедно с мен, в асансьор, който е по-просторен от банята в дома ми в Ел Ей.

Един от най-горните бутони е натиснат.

На целия този етаж има само два апартамента, а аз съм на път да прекарам лятото в единия от тях.

Отключвам вратата с телефона си, вече знаейки с почти пълна сигурност, че някой ден ще остана заключена отвън,

защото се справям ужасно с това да поддържам което и да е устройство заредено, и почти се спъвам на прага.

Таваните са високи шест метра. Прозорци поглъщат цялата задна стена и разкриват града в по-широка панорама, отколкото някога съм го виждала. Вижда се толкова *много* от него, безпрепятствено и толкова по-високо от сградите, които обикновено блокират пейзажа.

Това е лудост.

Всичко е относително. Мислим за нещата, като ги сравняваме с други неща. Научих това в курса по маркетинг, на който Пенелъпи ме замъкна в колежа. Двайсет и пет долара е скъпо за обяд, но не и за рокля. Двеста хиляди долара са много пари за сватба, но не и за къща.

Този апартамент е голям като за офис, за ресторант.

Огромен е като за къща, още повече за някоя насред Манхатън.

Багажът ми запълваше значителна част от апартамента, който напуснах. А сега е жалка купчина в голямата всекидневна.

На кого му трябва толкова много пространство? – питам се, докато влизам по-навътре, чувствайки се все по-малка с всяка крачка.

Просто не е практично. Само тази стая ще има нужда от армия прахосмукачки роботи, за да я чистят. Надявам се, че това не е отговорност, която се предполага да поема.

Да наглеждам къщата по време на ремонт. Това е. Само на това се съгласих.

Раздвижвайки рамене и навеждайки се с впечатляващо – и притеснително като за двајсет и седем годишна – изпукване, се насочвам директно към лаптопа, който стърчи от чантата ми така, както би стърчала багета, ако се намирах в някой ситуиран в Париж филм на „Нетфликс“. Но не съм в Париж.

Нито във филм.

Само пиша сценарий за такъв.

Пред мен има празна страница и се затруднявам да я запълня, уморените от полета пръсти работят извънредно, за да изкарат думите: малки наблюдения, мънички идеи, зрънца, които се надявам да разцъфнат в достойни за филм пуканки. Всичко това за град, който мразя. Град, който мирише много по-зле, отколкото помня.

Като по сигнал телефонът ми звънва, а аз си поемам дълбоко дъх, преди да притъпя недоволството си до полулюбезното:

– Здравей, Сара.

– Ел! Голямо лято в града. Как върви засега?

Вторачвам се в часовника на фурната.

– Ъм... тук съм от два часа. – А един от тези часове прекарах затворена в кола, която миришеше, сякаш под седалката се разлагаше сандвич.

Тя се размива, а след това въздъхва с копнеж.

– И въпреки това градът ти пасва като пуловер, нали? Толкова успокояващ, толкова удобен.

– Сега е трийсет и три градуса.

Сара отново се размива, сякаш съм най-забавната клиентка, която е имала, а не сценарист със стриктно правило да не поема комедии. След това преминава направо към деловата част.

– Та... имаш ли някакви идеи вече?

Примигвам и съм много близо до това да повтора, че съм тук *само от два часа*, но Сара е един от най-добрите агенти в Агенцията за креативни артисти и точно както правилото ми за комедиите, имам стриктно правило да не си подритвам хляба.

– Все още не – казвам, обръщайки се да погледна въпросния град през огромните прозорци. – Но... нещо ще ми хрумне. Винаги така става.

– *Винаги* – подчертава Сара и от това ме свива стомахът.

Защото не съм писала нищо смислено от почти година, а тя няма представа.

Защото имам само още три месеца, за да напиша сценарий, който да промени живота ми.

Защото се предполага да го ситуирам в град, който мразя. Град, от който си мислех, че съм избягала.

Тя затваря, а аз имам нужда от кафе. По точно противоположните причини, заради които хората обикновено имат нужда от него.

Трябва ми, за да се отпусна.

Насилвам се да взема лаптопа си, мислейки си, че може да ме осени вдъхновение от тук до най-близкия „Блу Ботъл“, след това излизам от апартамента, макар да знам, че изглеждам като боклук.

Честно казано в Ню Йорк *предпочитам* да изглеждам като боклук. Нито веднъж не се е случвало да вървя по улиците в анцуг и да са ми подсвирквали. И така ми харесва. Няколкото пъти, в които трябваше да спра до магазина издокарана след вечеря или среща, бихте си помислили, че съм някое високопоставено лице или реалити звезда, или модел от Инстаграм. Морето на Ню Йорк се разтвори пред мен: изведнъж ми отваряха вратите. Мъжът на щанда за деликатеси, който беше абсолютно груб с мен във всеки друг случай, дори не ме *разпозна* в пола, а аз трябваше постоянно да вадя слушалката от ухото си и да повтарям „А?“, защото се опитваше да завърже разговор. Дори не става въпрос за външния вид, решавам аз, защото в Ню Йорк има хиляди момичета, по-привлекателни от мен. Все едно мъжете виждат жена, която е решила да се издокара, и моментално си мислят, че се е издокарала заради *тях*.

Градът се е променил през двете години. Някои магазини са заменени от подходящи за социалните мрежи кафенета, боядисани в пастелни цветове. Очевидно външните маси сега са на мода. Не разпознавам имената на никое от местата за здравословно бързо хранене, които най-вероятно след шест месеца ще бъдат заменени от нова концепция, а след това от друга, и от друга, като някакво безкрайно модно прераждане.

Придирчива съм към кафенетата си.

В повечето случаи не става въпрос за кафето (макар че хубавото еспресо определено помага). Става въпрос за нещата, за които хората от персонала вероятно не ги е грижа.

Чашите: Харесвам ги с твърд ръкав. Харесвам капачета с подвижна част, която покрива течността и изглежда солидна, като подходяща шапка за напитката ми. Такава, която няма да се намачка под устата ми или да падне.

Пространството: Харесва ми масите да са достатъчно малки, така че никой да не се опита да сподели моята, но достатъчно големи, за да поберат лаптопа, напитката и неизбежния ми сладкиш.

Сладкишите: Харесвам печива, които идват от пекарни, които не зареждат и „Панера“¹. Харесвам разнообразието.

¹ Верига американски кафе-сладкарници. – Б. пр.

Поничка с пълнеж от един крем. Кексче с неопределен вкус. Голям, ронещ се кроасан, който някак си прилича на рак.

Екстри: Тост. Бейгъли. Гранола и кисело мляко.

Бих могла да прекарам целия си живот в хубаво кафене, само с портмонето и лаптопа си. Да работя в такова изглежда като привилегия, като колежанско преживяване, което мога да задържа. Една от най-хубавите страни на работата ми е, че кафенетата винаги могат да ми бъдат офис.

Не разпознавам имената на никое от тези кафенета, така че преценявам духа им според хората, които виждам вътре.

Балеринско розовото, което има думата „матча“ в името, и опашка от кандидат-инфлуенсъри, чакащи да си направят снимка пред малък стенопис, който някак си съвместява кафе и крила? Пас.

Неприветливото с костюмари от „Уолстрийт“ и чаши за из път, които съм виждала в „Костко“¹? Не, благодаря.

Накрая се оказвам пред паянтово изглеждаща дървена врата. Прозорците са леко зацапани. Бих си помислила, че е бар, ако не бях видяла жена, която много прилича на мен сега – рошав кок, анцуг, слушалки, лаптоп под мишница – да излиза, хапвайки най-добрия от кроасаните в кафенетата: бадемов, поръсен със захар.

Денят е такъв, че здравата ще се постарая да го забравя, но още щом влизам в заведението, чувствам... спокойствие. Ухае на кафе, сметана, захар и перфектно запарен чай. В помещението с високи тавани и *тавански прозорец* са разпръснати дузина маси и дори има дивани и витрина със сладкиши.

У дома съм. Официално открих кафенето, което ще обитавам през следващите три месеца и се надявам да не сложат на вратата моя зачеркната снимка, задето ще монополизирам една от масите им.

За няколко часа започвам да си мисля, че връщането в Ню Йорк не е толкова лоша идея. *Има* безкраен асортимент от кафенета.

Не пиша, докато съм на новата си любима маса, но преглеждам всичките си имейли и списъка със задачи – в общи линии всичко друго *освен* писане. И нещата започват да изглеждат наистина добре.

¹ Верига американски магазини за всякакви стоки. – Б. пр.

Докато не си тръгвам, натъпкана с кафе и печива, чувствайки се като себе си.

Започва да вали. Отначало само ръми. Забързвам се. Не е толкова зле, само малко влага по вързаната ми на кок коса, малко капки по дрехите.

После, без предупреждение, небето се разтваря и безцеремонно подгизвам.

Като майка, чиито мисли моментално се насочват към детето ѝ, моите се отправят към скъпоценния ми лаптоп и не губя нито миг, преди да го мушна под дрехите си и да го защитя с цената на живота си.

Побягвам, почти загубвайки едното си око сред морето от чадъри. Дъждът барабани по главата ми толкова силно, че изискания ми копринен ластик става жертва на бурята и пада, оставяйки ме с дълга мокра коса, залепнала за лицето ми.

Толкова съм подгизнала, че когато се добирам до лобито на сградата ми, едва не ме гонят. Точно когато се каня да започна да блъскам по стъклото, портиерът ме разпознава и този път *наистина* трепва, докато прекосявам мраморния под, издавайки скърцащи и джвакащи звуци на всяка крачка.

Косата е в лицето ми, лаптопът е залепнал за корема ми и дори не забелязвам, че в асансьора с мен има още някой – напълно сух, – докато не се пресягаме едновременно да натиснем копчето за един и същ етаж и пръстите ни се сблъскват.

Обръщаме се да се погледнем и аз почти завършвам процеса по превръщането ми в локва.

Това е той!

Мъжът от списанието. Мъжът от новините.

Мъжът, с когото се натисках на едно стълбище не много далеч от същия този асансьор.

Ергенът милиардер.

Паркър Уорън.

Толкова бързо отмествам поглед, че съм сигурна, че не е видял лицето ми. Не че би ме разпознал. Вероятно се е свалил със стотици момичета след онази нощ, ако може да се вярва на медиите. На практика живее на корицата на „Дейли Мейл“ с множеството истории за него и аферите му.

Той натиска копчето и подът започва да се движи. Или може би е от мен, може би съм на път да припадна.

Какво прави тук, в тази сграда?

Отиващ на *моя* етаж?

Мечтала съм си да го срещна някой ден, по-често, отколкото бих си признала. Да му натрия в лицето това, че напълно сгрехи за всичко, което си помисли за мен, с някоя награда на Академията за „Най-добър оригинален сценарий“.

А не приличаща на *моя*.

Асансорът спира и толкова бързо изскачам навън с наведена глава, в посока към апартамента ми, че се озовавам вътре още преди той да пристъпи в коридора.

Облягам се на вътрешната страна на вратата, дишам учестено и ръся вода по скъпия дървен под, когато чувам единствената друга врата на етаж да се отваря... и после да се затваря.

Той ми е съсед.

Като си говорим за филмов момент!

Само дето този път е филм на ужасите.